

Jorma Huhtala

UIMA-ALTAASEEN SYNTYNYT KALA

Uima-altaaseen syntynyt kala

Jorma Huhtala

romaani

*”Kaikki surut voidaan kestää, jos ne ovat osa tarinaa
tai jos niistä kirjoitetaan sellainen”. - Isak Dinesen (Karen Blixen)*

Dixi et animam levavi

Jorma Huhtala

Uima-altaaseen syntynyt kala

Lapsi pilvien pimeäin
Osa 1

Kirjoittaja on seuraavien
yhdistysten jäsen:

Suomen Tietokirjailijat STIK ry
Suomalaisen Kirjallisuuden Seura SKS ry
Helsingin Kirjailijat ry – Helsingfors Författare rf

© 2011 Jorma Huhtala ja Pekka Lönngren/Ticomp Oy
Taitto ja päällys: Books on Demand GmbH
Kustantaja: Ticomp Oy, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-92-9669-9

Kirjoittajan aiemmin julkaistut teokset:

LAKEDAIMON – Laulurunoja sodasta, työttömyydestä
ja rakkaudesta 2011
ISBN 978-952-498-575-8
Books on Demand GmbH, Saksa

Uima-altaaseen syntynyt kala 2009
ISBN 978-952-92-5632-7
Ticom Oy, Helsinki, Suomi ja Books on Demand GmbH, Saksa

Majoitusliikkeen turvallisuusriskit ja riskien hallinta 2004
ISBN 951-37-3810-8
EDITA Publishing Oy, Helsinki

Ulkomaanmatkailijan turvaohjeet 2002
ISBN 951-98-200-1-9, ISBN 951-98-200-2-7 (CD)
SECURUS, Helsinki

Ulkomaille matkustavan turvapassi 1999
ISBN 951-98-200-0-0
HOTSEC Oy, Espoo

Turvallisuus hotelli- ja ravintola-alalla 1997
ISBN 951-9185-06-2
RESTAMARK, Helsinki

Vanha Taistelija 1995, Laulukokoelma sotiemme veteraaneille
HOTREC, Helsinki (SibA, 15 laulua)

Maksutavat ja maksuvälineet 1988
ISBN 951-860-813-X
VAPK ja Ammattikasvatushallitus, Helsinki

Kokous- ja konferenssipalvelut hotelli kannalta 1987
HAAGA INSTITUUTTI, Helsinki

Hotel Manual - Teorian opiskelusta käytännön
työn osaamiseen 1985
HAAGA INSTITUUTTI, Helsinki

Uima-altaaseen syntynyt kala

SISÄLTÖLUETTELO

sivu

Sisältöluettelo

ESIPUHE

7

1. Matti ja tatamimatkaaja	10
2. Häjyjen kotikunnailla	33
3. Opettaja Jussi Salokorven varhainen kuolema	43
4. Antti Salokorven talonvaltaus	50
5. Tapahtumat Herkoolin pihalla	57
6. Antin surkia asuunkömmä	72
7. Kaksi pelastavaa enkeliä	81
8. Tuhoisat korkeakulttuurit	90
9. Matematiikka – tuo tieteiden kuningatar	105
10. Paistettuja hämähäkkejä	109
11. Kaikki mitä elämässä teemme tulee takaisin	117
12. Se kirottu hauki	127
13. Filosofiaa ja elämän raakaa käytäntöä	140
14. Lauttamuksen teillä	160
15. Hevosvaunussa poikki Suomen	171
16. Raipaniskuja ja ravintoasiasia	175
17. Kadetti Hakalan kauhea kuolema	202
18. Pori – and all that jazz	218
19. Kaikkien aikojen kertakäyttötykki	237
20. Äiti järkyttyy sydänjuuriaan myöten	249
21. Kakka-Koistisen jalanjäljillä	255
22. Luomutaloutta järvimaisemissa	262

23. ”Maun” kanssa kellarissa	270
24. Kärähdys kirjaimellisesti housut nilkoissa	277
25. Maailman kummallisim mäkiihyppyennätys	288
26. Cuisses de grenouilles - sammakonreisiä suolamman tapaan	297
27. Taskuorava ja muutto Helsinkiin	309
<i>Loppusanat</i>	319
<i>Latinankieliset aforismit ja niiden käännökset</i>	320
<i>Lukijalle tiedoksi</i>	323

Esipuhe

Rakas Lukija. Nimeni on Kaarlo Juhana Salokorpi. Syntysisin olen eteläpohjalainen, mutta sen jälkeen olen joutunut asumaan monissa paikoissa. Minä kävin pelkästään kansakouluni neljää ensimmäistä luokkaa yhtä monessa läänissä. Jouduin lapsuuteni ajan elämään henkisessä ja konkreettisessa stand by -tilassa, jossa piti aina olla valmis seuraavaan lähtemiseen, ja usein varsin lyhyellä varoituksella. Tämä elämäntapa, joka oli tyypillistä silloin lähinnä vain upseeriperheille, koskee tänä päivänä yhä useampia. Työelämän rakennemuutosten takia ihmiset joutuvat vastaanottamaan osa- ja määräaikaaisia, projektiluontoisia ja komennustehtäviä, jotka vaativat yhä useampia muuttamaan paikkakunnalta toiselle ihan samalla tavalla kuin me Salokorvet olemme aina tehneet.

Tässä kirjassa vien Sinut siihen maailmaan, jossa loputtomat muuttamiset ovat Kaarlo Salokorven arkipäivää ja muokkaavat häntä monin tavoin. Tarkastelen niiden vaikutusta kirjan päähenkilöön. Millaisia vaikutuksia lisääntyvällä ja yhä useampia ihmisiä koskevalla muuttamisella voi olla laajemminkin yhteiskuntaan ja ihmisiin, omiin ihmissuhteisiimme, -käsityksiimme, ja elämännäkemyksiimme, sen vaikutukset tulevat näkymään ennen pitkää.

Minä tunsin lapsuudestani lähtien olevani jäsen paimentolaisheimossa, joka pysähtyi vain ajoittain levähtämään keitoille jatkaakseen jo taas kohta uusien, vieraiden heimojen pariin. Vaellus ei ole päättynyt. Tuskin se päättyy-

kään, ennen kuin kuolen. Viimeinen muuttoni on – toivotavasti – taivaaseen. En ole ollut paha ihminen. Siksi uskallan toivoa. Olen kokenut aina olleeni eräänlainen ”lapsi pilvien pimeäin”, Eino Leinon mukaan.

Loputtomat muuttamiset 10 ensimmäisen elinvuoteni aikana tekivät minusta jonkinlaisen ihmissuhteiden jäälauttoillatanssijan, siipirikon muuttolinnun ja riippumattoman trapetsitaiteilijan. Toisaalta olin urbaani erämaasuusi, joka piti erakkoluolassaan avoimien ovien päiviä, ja vastamäkeen vierivän kiven, joka ei suostunut aina kaikkeen sovinnaisuuteen. Olin kieltämätön kulkuri. Kaikkiin näihin luonnehdintoihin oli mielestäni hyvät perusteensa.

Lapsuuteni kultareunaiset poutapilvet saivat vuosien saatossa väistyä tummempien, uhkaavien ja salamoivien pilvimassojen tieltä, kunnes armahtava, seesteinen ja vastatuuleton iltarusko toivottavasti viimein koittaa. Silloin kaikki on anteeksi pyydetty ja saatu, anteeksi annettu ja unohdettu. Mutta ennen tätä euforista tilaa minun oli elettävä se hämmentävä elämä, josta näiden tarinoideni kautta kerron.

Sen tunnusmaisimpia piirteitä on, että olen kyennyt olemaan kaiken sivustakatsoja – niin elämän yleensä kuin myös omani. Voi olla, että tämä kyky on tehnyt minusta kirjailijan. Oman elämänsä ja toimintansa sivusta katsoamisen taito ei ole huolestuttava ilmiö. Se voi jopa antaa ryhtiä olemiseen, kunhan muistaa myös elää sitä, eikä unohda itsekritiikkiäkään. Mutta nykyinen elämän ja sen ilmiöiden kokeminen yhä suuremmassa mitassa virtuaalisina elämyksinä voi olla jo jonkinlaisen huolen aihe.

On aina paha asia jäädä kollektiivisen identiteetin ulkopuolelle. Yksi siihen johtavia syitä voi olla pitkäaikais-työttömyys, mutta ei sekään vielä ole katastrofi. Huolestuttavinta on se, että tämän identiteetin ulkopuolelle jättyädytään myös tietoisesti. Se on varoittava merkki, joka kertoo nykynuorisoa vaivaavasta näköalattomuudesta, viisioiden katoamisesta, ja unelmista ja toivosta luopumisesta. Pelkään, että osa nuorista kärsii juuri näistä.

Olen pohtinut, minne katosi se aikuisten heimo – se loistavien ihmisten joukko, jonka yhteisesti omaksuma ja saannattomasti sopima kasvatusvastuu lapsista ja nuorista muodosti ennen sen turvallisen suojakaaren, joka oli rakennettu meidän omaa levottomuuttamme ja ympäröivän maailman kaikkea pahuutta vastaan? Onko sen aika jo ohi? Jos on, se ei ole vain valitettava asia. Se on huolestuttava kasvatuksellinen tragedia ja yksi ongelma lisää jo muutenkin turvattomaan maailmaan.

Mitä tulee omaan elämäni, toivoani paremmasta en ole koskaan heittänyt pois. Elämä on sama kaikille – vain onni vaihtelee. Minulle se on kaikista jäljempänä kerrotuista asioista huolimatta ollut elämisen arvoinen ja minä saan kiittää siitä ”aikuisten heimoksi” kutsumaani, loistavaa edellisten sukupolvien joukkoa. Tämä on tarina myös heistä ja heidän merkityksestään, ja yksi selviytymistarina, josta toivon olevan apua lukijalle. Sillä tavoitteella kaiken sen kerron.

K.J.S.

1. Matti ja tatamimatkaa

Vihava syksytuuli teki lehtipyörteitä Liisanpuiston hiekkapintaan. T-laiturin suunnalta kuului etäistä loisketta, kun pyrskäiset, mutta itsestään liikoja luulevat aallot koettivat ottaa mittaa jahtisataman reunasta murtuakseen kuitenkin sen peräänantamattomiin graniittiseinämiin. Muutama vesipatsas singahti ajoittain sen takaa toiveikkaana ilmaan, vaipuakseen sitten taas voimansa menettäneenä vaahtona takaisin vihertävänharmaana vellovan Pohjoisrannan aaltoihin. Muutamat jahtisataman jäljellä olevat veneet keinahtelivat vielä levottomasti touveissaan odottamassa laiskoja omistajiaan, ja omaa siirtoaan talviteloille kesän palvelusten jälkeen. Tervasaaren Aitta eli hiljaiseloa, ja kaukaa katsoen ei voinut päätellä, oliko se auki. Korkeasaari sen takana näkyi vain utuisena silhuettina. Iso rahtilaivan rumilus teki lähtöä Sompasaaresta avustajanaan tuttu hinaaja Poitsila, joka tuuttasi varoituksiaan lähellä kulkeville pienaluksille. Rahtilaiva tuki sitä äänekkäällä törähdyksellä, joka tuntui kiirivän aina Kruunuvuorenselän perukoille asti. Se oli kai tarkoituskin. Hinaajan vetovaijerit näyttivät olevan katkeamaisillaan ja sen moottorien suuren urakan ahdistaman ähkynnän saattoi melkein kuulla

meren hengästyneeltä pauhinalta. Välillä hinaaja oli aal-lonharjalla ja välillä vain sen kattorakenteet olivat näky-vissä. Meren dieselöljyn ja kalansekaiset tuoksut leyhäh-telivät puistoon asti. Jälkimmäiset aiheuttivat sen lokkien väsymättömän kirkunan, joka välitti viestiä elämän ikui-sesta toimeentulotaistelusta.

Puiston laidalla oleva pieni yhden perheen omistama ben-sa-asema palveli sitä ainoaa asiakastaan, joka seisoi sisä-vaatteissaan kylmästä väristen sitkeästi seuraamassa me-noveden tankkausta autonkotteroonsa. Mikä siinäkin oli, että hän ei voinut mennä sisälle odottamaan? Epäilikö hän vainoharhaisesti, että bensamikko fuskasi jollakin tavalla? Puiston nurkkauksen makeiskioskin myyjä nojaili kylläs-tyneen näköisenä tiskiinsä ja odotteli turhaan asiakkaita – tai oman työvuoronsa päättymistä. Samaan aikaan pari nuorehkoa upseeria astui ryhdikkäästi ulos Sotakorkea-koulun pääoven katoksen yllä lepattavien sotalippujen alta manttelien liepeet heiluen, ja aloittivat määrätietoisesti marssin kohti ravintola Kolmea Kruunua. Heillä työpäivä oli pulkassa. Pari snobeilta vaikuttavaa suomenruotsalais-ta kiirehti Loden-takkeineen, Toscanan lampaankarvahui-veineen ja stetsoneineen Svenska Klubbenin Maurinkadun puoleisesta ovesta sisään. Ei sentään vielä satanut, mistä me kaikki näkyvissä olevat osasimme olla kiitollisia.

Matti, uusi tuttavani, keinui puiston keinussa yksinään mi-nun sinne tullessani. Olimme tunnustelevasti ja vähän kompastellen aloittaneet ensimmäisen tutustumiskeskuste-lumme hetkeä aikaisemmin. Perheeni oli juuri muuttanut Munkkiniemestä Kruununhakaan. Elettiin syyskuun puol-ta väliä vuonna 1963.

– Ei kai nyt sellainen ihminen voi olla kovin paikallaan pysyvää tyyppiä, joka on kansakoulunsa neljää ensimmäistä luokkaansaakin käynyt yhtä monessa läänissä, minä älähdin. Pitihän minun puolustautua, kun Matti oli nimittellyt minua ”levottomaksi vaeltajaksi” heti esiteltyäni itseni. Kaveri tuntui ensialkuun vähän röyhkeältä.

– Ajattele itse, minä jatkoin, lähes joka vuosi uudet kaverit, uusi murre, oudot tavat, erilaiset opettajat ja tuntemattomat naapurit, joiden läsnäollessa ja muutenkin piti yrittää käyttäytyä kaikessa ”sulat siipiänsä myöden”, kuten äiti asian ilmaisee. Sellainen muuttaminen on itse asiassa yhtä jatkuvaa kulttuurisokkia. Matti näytti hetken pohdittavan sanojani, ja kommentoi vasta pienen tuokion päästä.

– No, jos se juureton olo ehkä on vaivannutkin, niin kai siinä ainakin on ollut pakko oppia sopeutumaan nopeasti uusiin oloihin ja tilanteisiin?

– On kai, ja jotainhan sitä pitää ihmisen saadakin juurettomuutensa vastapainoksi. Nopeasta sopeutumiskyvystä on kieltämättä ollut apua eri vaiheissa, minä myönsin. En silloin vielä aavistanut, että vuosia myöhemmin joutuisin laittamaan sen kyvyn totiselle koetukselle vielä lukuisia kertoja, ja usein murheellisissa merkeissä.

– Ennen Helsinkiin muuttoamme, joka tapahtui muuten sattumalta juuri kymmenvuotispäivänäni, en tuntenut olevani oikeastaan mistään kotoisin, minä kuvailin siipirikon muuttolinnun elämääni. – Se on aika kumma tunne itse asiassa. Ja hei, lopeta saman tien tuo virnistely. Tiedät hyvin mitä tarkoitan, minä puuskahdin. Matti edes sentään yritti pitää ilmeensä kurissa.

– Kun niin vähän aikaa asuu kaikkialla, niin ei sitä ehdi kotiutua tai kiintyä ympäristöönsä eikä edes ihmisiin, ei edes uskalla. Miksi olisinkaan rakentanut kiinteitä suhteita mihinkään tai keneenkään, kun tiesin, että kohta lähtö on taas edessä, mutta ei koskaan paluuta? Se saattoi jossakin määrin vaikuttaa siihenkin, että me Salokorven sisarukset olemme tunteneet aika voimakasta yhteenkuuluvuutta. Sisarusparvi merkitsi toisilleen itse asiassa lähes ainoaa pysyvää tekijää elämässä. Siksi sen keskinäinen, terve koheesio, joka ei ole klikkiytymistä oman erinomaisuutensa lumoihin, on edelleenkin tavanomaista parempi.

– Minäkin tiedän asuneeni siellä täällä ennen tänne tuloa. Ja muutamassa osoitteessa olemme asuneet jo Helsingissäkin. Mutta ainoa asia, mikä oli pysyvää, olivat sisarukset. Voisi sanoa, että koti oli meille aina koti – vain osoitteet vaihtelivat. Me olimme ikään kuin vaeltava paimentolaisheimo, joka aika ajoin pysähtyi hetkeksi johonkin keitaaseen lepäämään, jatkaakseen jo kohta taas matkaansa uusien, vieraiden heimojen pariin. Mutta sisarukset ja vanhemmat olivat sentään samat koko ajan. Kaikki muu muuttui. Jotakin muistan jokaisesta paikasta, mutta ne olivat ja ovat hajanaisia muistikuvia yksittäisistä tapauksista lapsuudessa. Taakse jäi hämärä menneisyys ja edessä on tuntematon tulevaisuus, minä purin tunnelmiani tälle uudelle tuttavuudelleni. Ja lisäsin vielä: ”Vähitellen sitä alkoi tuntea, että oli vähemmän tuskallista suostua luopumaan jostakin kuin menettää joku vasten tahtoaan. Mutta: *Ubi bene, ibi patria*, missä hyvä olla, siellä isänmaa”. Matti katseli minua uteliaasti ja tiiviisti jollakin salaperäisellä ja kiinnostuneella tavalla, mutta ei silti sanonut ai-

nakaan siihen asiaan mitään ääneen.

Minä siis jatkoin tarinaani, kun siihen kerrankin oli tilaisuus, ja kun minun ei tarvinnut mihinkään erityiseen yksityiskohtaan tai kysymykseen ottaa välillä kantaakaan. Oikeastaan aloin puhumiseni myötä vasta nyt tietoisesti itsekin pohtia koko aika lailla hämäräksi jäänyttä menneisyyttäni. Ehkä siihen ei kaiken hektisen vaeltamisen aikana ollut koskaan ollut aikaa?

– Ja läheltä piti, ettei täältä taas jouduttu takaisin Keski-Suomeen vasta neljän Helsingin-vuoden jälkeen, kun isä sai lennostonkomentajan vakanssin, minä jatkoin, ja silloinkin asuimme jo toisessa kodissamme täällä, Munkkiniemessä. Onneksi sekä isä että äiti tajusivat, että yhden henkilön työn takia kuusi muuta perheenjäsentä ei enää muuta ympäri maata, niin kuin siihen mennessä oli tehty. Kaikki neljä sisarustani, veli ja kolme siskoa, olimme koulussa, vanhin sisko kohta yliopistoon menossa, ja siihen asti koti- ja lastenhoitotoissa ollut äitikin oli ensimmäistä kertaa elämässään vakituisessa työssä, nimittäin Kansallispankin pääkonttorin notariaattiosaston prokuristina ja työryhmän esimiehenä. Näin ”isätön” perhe jäi tänne Helsinkiin ja Hämeen Lennosto Luonetjärvellä sai tyytyä ”perheettömään poikamieskomentajaan”, joka arki- viikot puursi lennostossa ja palasi kotiin vain viikonlopuiksi, minä kertosin lapsuuteni ja nuoruuteni kokemuksia uudelle kaverilleni.

Kaikenlaiset sieluni sopukoihin tiedostamattomasti kotoituneet paineet alkoivat purkautua puhumiseni edetessä.

Sen myötä upposin hetkeksi omiin ajatuksiini. Koska minun onnistui yleensä aina jäädä kiinni kaikesta mitä tein, ja aika paljon teinkin, olin tavallaan helpottunut siitä, ettei melko ankara, mutta toisaalta myöskin johdonmukainen isä ollut koko ajan läsnä. Vasta vuosia myöhemmin tajusin, että ne vuodet ilman häntä olivat aika yksinäisiä vuosia, ja että minulla olisi ehkä ollut tarvetta saada viettä vähän enemmän yhteistä aikaa hänen kanssaan. Hänen kuusi ja puoli vuotta kestänyt komentajakautensa sattui alkamaan minun ollessani 13-vuotias ja hänen lopullinen kotiinpaluunsa tapahtui vasta, kun olin jo ylioppilas. Toisin sanoen hän oli poissa koko minun tärkeimmät kasvun vuoteni. Ehkä sinä aikana olisi miehen ja varsinkin isän mallia tarvittu enemmän kuin käytännössä oli mahdollista saada. En tiedä, olisivatko asiat välttämättä kehittyneet toisin tai paremmin, jos hän olisi ollut kaikki ne vuodet läsnä, mutta ehkä sillä olisi voinut olla myönteistä vaikutusta? Koska en voi tietää, en ole koskaan siitä murhetakaan kantanut.

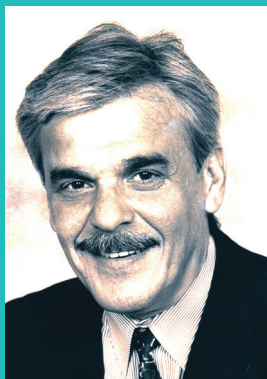
Mutta ikävää tunsin usein. Silloin en vielä tiennyt, että Matin isä tulisi niinä vuosina olemaan minulle jonkinlainen kasvatusisä tai ainakin oman isäni henkinen korvike. Ehkä hän otti tämän roolin vaistomaisesti? Itsekin tajusin hänen tässä mielessä myönteisen merkityksensä vasta vähitellen. Etäisyys omaan isääni korvautui hänen kauttaan osittain eräänlaisella etä-isyydellä.

Myöhemmin tulin tietämään, että tämä lahjakas räjähdysainekemisti ja pitkäaikainen Kauppa- ja teollisuusministeriön korkea virkamies oli toiminut isäni opettajana sil-

loisessa Sotakorkeakoulussa, eli nykyisessä Maanpuolustuskorkeakoulussa. Meidän asuessamme Kruununhaassa tämä korkeakoulu sijaitsi vielä osoitteessa Liisankatu 1, siinä samassa korttelin kokoisessa, punatiilestä rakennetussa kompleksissa, jossa olivat myös Sotamuseo ja meidän ”Kiholinnaksi” kutsuttu kotitalomme. Myöhemmin kävi ilmi, että sekä isäni että sittemmin teollisuusneuvos Ollinen muistivat toisensa yhä hyvin, ja varsin myönteisin sävyin. Isäni oli kuulunut kurssinsa opiskelijoiden parhaimmiston, sitä paitsi hän oli niitä harvoja, jotka suorittivat samanaikaisesti sekä Ilmavoimien yleisen että ase- teknisen linjan. Ollista puolestaan pidettiin paitsi pätevänä ammattimiehenä myös erittäin huumorintajuksena opettajana. Sellaiset ihmiset tapaavat jäädä toinen toistensa mieleen.

Nämä seikat ja se, että Ollinen hyvin tiesi isäni vuosikausia kestävästä komennuksesta Hämeen Lennostoon, ovat saattaneet vaikuttaa siihen, että hän otti minut aika nopeasti sijaiskasvattajana siipiensä suojiin. Hän edusti tässä mielessä *aikuisten heimoksi* kutsumaani edellisten ikäpolvien yhteisvastuullista kasvattajajoukkoa parhaimmillaan. He muodostivat kollegiaalisesti turvallisen suojakaaren kaikkien lasten ylle näiden omaa levottomuutta ja maailman kaikkea pahuutta vastaan. Nyt pelkään tämän heimon jo olevan kuolemassa sukupuuttoon ja lähes kadonneen suurkaupunkien asfalttiviidakoihin. Ehkä he ovat turhautuneet havaittuaan itsensä tarpeettomiksi? Tämän päivän nuoret tuntuvat kovin omavoimaisilta ja itseriit-toisilta. Ja voihan tietysti olla niinkin, että tämän heimon olemassaolosta tiesivätkin yleensä vain meistä vilkkaim-

UIMA-ALTAASEEN SYNTYNYT KALA

Kaarlo Juhana Salokorven hulvattoman veijaritarinan alkuosa. Hänen kohtalonsa on syntä upseeriperheeseen, joka muuttaa lähes vuosittain. Hän kokee olevansa jäsen paimentolaisheimossa, joka pysähtyy vain hetkeksi keitaile leppäämään jatkaakseen taas uusien vieraiden heimojen pariin. Kulttuurishokit seuraavat toisiaan. Omaa elämää elävät varuskunta-alueet ovat erilainen maailma.

Paluuta takaisin samoille paikkakunnille ei Kaarlon elämässä koskaan tule. Sisarusarjan keskinäinen koheesio on tavanomaista tiiviimpi, koska vain se edustaa pysyvyyttä liikkuvassa elämässä. Päähenkilön sielunrauha on silti parhaimmillaan hänen katsellessaan ohikiitäviä maisemia.

Hänen värikkään ja vaiheikkaan elämänsä tärkeäksi vaikuttajaksi ja toivon antajaksi nousee ryhmä ihmisiä, joita hän kutsuu "aikuisten heimoksi". Se heimo saa hänet ymmärtämään jalouden, anteeksiannon, rohkaisun ja kannustuksen merkityksen. Mutta hän pelkää, että tämä ryhmä on kuolemassa jo sukupuuttoon ja katoamassa keskuudestamme. Jos niin on, se ei ole vain valitettava asia. Se on Kaarlon mielestä kasvatuksellinen tragedia.

ISBN 978-952-92-9669-9 Ticomp Oy